

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 1773/16

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקשים: 1. סקאפי
2. סקאפי
3. סקאפי
4. סקאפי
5. סקאפי
6. סקאפי
7. המוקד להגנת הפרט

נגד

המשיב: המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 1014/16 מיום 28.2.2016 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' עמית, צ' זילברטל ונ' סולברג

בשם המבקשים: עו"ד לאה צמל

החלטה

1. לפניי בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 1014/16 סקאפי נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (28.2.2016), שבו נדחתה ברוב דעות (השופטים נ' סולברג וי' עמית, כנגד דעתו החולקת של השופט צ' זילברטל) עתירתם של המבקשים כנגד צו החרמה והריסה שהוצא לביתם מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945. בד בבד עם הבקשה לדיון נוסף הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע ההריסה עד לסיום ההליכים בבקשה שלפניי.

דקע

2. ביום 4.11.2015 בסמוך לצומת הלחול סטה אברהים סקאפי (להלן: אברהים) עם רכבו לעברם של ארבעה שוטרי משמר הגבול והתנגש בעוצמה בתלולית עפר. כתוצאה מכך נפגע השוטר בנימין יעקובוביץ' ז"ל, אשר הובהל לבית החולים באורח אנוש, ומת מפצעיו מספר ימים לאחר מכן.

3. בעקבות הפיגוע הוציא המשיב צו החרמה והריסה לדירה שבה התגורר אברהים יחד עם המבקשים. כנגד הצו הוגשה עתירה לבית משפט זה, בה העלו המבקשים שורה של טענות עקרוניות כנגד השימוש באמצעי של הריסת בתים, וכן טענה פרטנית לפיה אין לשלול שמא אירוע הדריסה היה תאונת דרכים ולא פיגוע.

4. בפסק הדין הייתה תמימות דעים כי אין מקום לשוב ולהידרש לטענות במישור העקרוני בעניין הפעלת הסמכות להרוס בתים (ראו: פסקה 11 לפסק דינו של השופט סולברג; פסקה 2 לפסק דינו של השופט זילברטל). עם זאת, הדעות נחלקו ביחס לטענתם הפרטנית של המבקשים בעניין האפשרות כי מדובר היה בתאונת דרכים ולא בפיגוע. דעת הרוב (השופטים סולברג ועמית) קבעה כי דין העתירה להידחות, משום שבפני המשיב ניצבו די ראיות מינהליות כדי לעמוד ברף הנדרש לשם הפעלת סמכותו. לעומת זאת, השופט זילברטל, בדעת מיעוט, סבר כי לא היו בידי המשיב ראיות מינהליות מספקות. לפיכך, נדחתה העתירה ברוב דעות, ומכאן הבקשה לדיון נוסף שלפניי. בד בבד עמה, הוגשה כאמור בקשה לעיכוב ביצוע ההריסה, אשר עתידה להתבצע היום, וזאת לאחר שהמשיב הודיע ביום 29.2.2016 כי צו ההריסה לא ימומש בטרם יחלפו 48 שעות מאותו מועד.

הבקשה לדיון נוסף

5. לטענת המבקשים, בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה לפיה די במערכת ראיות "חלקית ורדודה" לשם הפעלת סמכות המשיב להורות על הריסת בתים. זאת, בניגוד לפסיקה קודמת של בית משפט זה, לפיה לשם הפעלת הסמכות נדרשות ראיות ברורות ומשכנעות. טענת המבקשים היא כי הראיות שהוצגו במקרה דנן אינן עומדות ברף זה. לפיכך, נטען, נדרש דיון נוסף על מנת להגדיר את רמת הראיות הדרושה לשם הפעלת הסמכות להורות על החרמת והריסת בתים.

הכרעה

6. לאחר עיון בטענות המבקשים ובפסק הדין מושא הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לדין נוסף להידחות. ההלכה שלטענת המבקשים נקבעה בפסק הדין – כלל לא נקבעה בו. אדרבא, המחלוקת בין דעת הרוב לבין דעת המיעוט הייתה עובדתית במהותה. מדובר אפוא בהכרעה הנטועה בנסיבותיו הפרטניות של המקרה, שאינה מגלה כוונה לסטות מהלכה קיימת. בין שופטי ההרכב לא הייתה מחלוקת כי הרף הראייתי הנדרש הוא של "ראיות ברורות, חד משמעיות ומשכנעות"; המחלוקת כיניהם נתגלעה בשאלה האם הראיות המינהליות הקיימות במקרה דנן עומדות ברף זה (ראו: פסקה 13 לפסק דינו של השופט סולברג; פסקה 4 לפסק דינו של השופט זילברטל; פסקה 1 לפסק דינו של השופט עמית). לא בכדי ציין השופט זילברטל כי:

"עמדתי בעתירה דוא מבוססת על נתונים הקונקרטיים של המקרה הנדון וליתר דיוק – על המסקנה אליה הגעתי לפיה לא היו בידי המשיב ראיות מינהליות מספקות לצורך הפעלת סמכותו" (פסקה 3 לפסק דינו; ההדגשה הוספה)

7. לנוכח האמור, אין בידי לקבל את טענת המבקשים, לפיה פסק הדין מושא הבקשה קבע הלכה חדשה בעניין הרף הראייתי הנדרש להפעלת סמכות המשיב להריסת בתים. טענתם של המבקשים כי הראיות המינהליות במקרה זה לא עמדו ברף הראייתי הנדרש, נדונה ונדחתה בפסק הדין. מדובר, אם כן, בהכרעה עובדתית-פרטנית, אשר אינה מצדיקה להורות על קיומו של הליך חריג ונדיר כהליך הדיון הנוסף.

8. אשר על כן, לא ניתן להיעתר לבקשה לדיון נוסף, והיא נדחית. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע. לא יהיה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ב באדר א' התשע"ו (2.3.2016).

ה נ ש י א ה